

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

CAMPING « VRIJ EN TEVREE »

Blijspel in vijf bedrijven

door

1880

Julia Engelen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2003

Nr.2786

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wendt men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *CAMPING "VRIJ EN TEVREE"* op te voeren moet de naam van auteur *JULIA ENGELEN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2003/0220/025
ISBN 978-90-385-08238

© 2003 Toneelfonds J. Janssens/Julia Engelen
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames – 3 heren)

STAN BORTELS : vijftiger, bijna op pensioen, ziet de vrouwtjes graag. Wil van de situatie profiteren om zijn slag te slaan bij Truus. Beseft na een tijd dat zijn Filomène de enige is die hij wil.

FILOMÈNE BORTELS : Zij houdt haar man stevig in het gareel. Een chef, maar ze weet dat het nodig is, ook al geeft ze het niet graag toe. Een hevig type.

JOZEF VERCAMMEN : gepensioneerde zestiger, vroeger een bouwvakker. Hij is een beetje een stoefter. Hij vindt dat zijn vrouw veel te ongerust is. Hij wordt door Stan op sleeptouw genomen om ook eens iets te proberen bij een andere vrouw. Beseft later dat hij dat ‘betuttelen’ nodig heeft. Spreekt in gij-persoon.

MARIA VERCAMMEN : Is het wat naïeve, ongerust vrouwtje van Jozef. Doet alles om het hem gemakkelijk te maken. Ze wordt door Filomène aangespoord om wraak te nemen. Spreekt in gij-persoon.

TRUUS PLAS : Nederlandse campinguitbaatster. Hevig, vurig type, dat geen tegenspraak duldt; een zakenvrouw.

ANNELIESJE : jonge, lieve vrouw die wat medelijden heeft met Jozef en hem maar laat doen.

FREDDY : stevige motorrijder, beetje dom maar met een goed hart.

KORTE INHOUD

Het moet je maar overkomen, je bent op weg naar Lourdes en ergens in de Provence krijgt je bus panne. Dit overkomt twee koppels, Stan en Filomène, en Jozef en Maria. Zij worden door het reisagentschap ondergebracht op de camping ‘vrij en tevree’, die gerund wordt door een Nederlandse campinguitbaatster Truus Plas, een echte zakenvrouw. De dames kunnen terecht in een huisje, de heren in een tentje. Een ideale situatie vinden de mannen, om eens deftig ander vlees te proeven, want hun vrouwen zijn ze moe. Dus gaat Stan achter Truus aan, en Jozef ziet de buurvrouw Anneliesje wel zitten. Als ze dan na heel veel moeite van een koude kermis thuiskomen, nemen Maria en Filomène op een subtiele manier wraak. En plots lijken hun eigen vrouwen zo aantrekkelijk en begerenswaardig, maar of zij hun mannen nog terug willen?

DECOR

Een opgezet tentje, een losse tent, een houten balie als receptie, die aan weerszijden open is.

E E R S T E B E D R I J F

(Stan en Filomène komen op. Zij draagt een handtas, hij twee koffers.)

STAN : Zie je nu wat er van komt, jij altijd met je Lourdes.

FILOMENE : Zwijg toch Stan!

STAN : Ah neen, Filomène, ik zwijg niet. Ieder jaar wil jij tijdens het verlof per se naar Lourdes. Ik wou naar Benidorm gaan, maar neen, alweer dat bedevaartgedoe. Zie ons hier nu staan. Schoon hé?

FILOMENE : Het is toch mijn schuld niet dat onze bus in panne ligt. En daarbij, jij wil alleen maar naar Benidorm omdat Jeanine er naartoe gaat.

STAN : Albert en Jeanine zijn tenminste plezante compagnie, dan kan een mens eens lachen.

FILOMENE : Ja, vooral Jeanine, met haar aanstellerig lachje. *(laat enkele lachjes horen als voorbeeld)*

STAN : Jeanine heeft gevoel voor humor.

FILOMENE : Zo'n geweldig gevoel voor humor heeft ze nu ook weer niet, want ze lacht zelfs met jouw moppen. Eigenlijk begint ze altijd te kakelen als jij in haar buurt komt.

STAN : Ze zal mijn humor appreciëren.

FILOMENE : Ze apprecieert wel meer van jou.

STAN : Wat bedoel je daar mee?

FILOMENE : O Stan, nog een kopje koffie? O Stan, en nog een koekje, of pak een praline of een stukje cake, zelf gebakken. Ze zou boven op je schoot kruipen als ze durfde.

STAN : Zeg Filomène, Jeanine is mijn nicht.

FILOMENE : Aangetrouwde nicht. En daarom gaan wij dit jaar naar Lourdes.

STAN : Zoals vorig jaar, en het jaar daarvoor,... en het jaar dáárvoor,... al twaalf jaar lang. Benidorm was beter geweest.

FILOMENE : Je zou beter Jozef helpen in plaats van zo lopen klagen. Die sukkel kan niet volgen met die zwaar valiezen.

STAN : En wat denk je dat dit hier zijn? Aktetasjes?

FILOMENE : Zeg menneke!

STAN : Oké. Ik ben al weg. Pak vast. *(wil haar de koffers geven)*

FILOMENE : Hoe?

STAN : Ik ben superman niet.

FILOMENE : Alé. *(neemt koffers over. Zij gaat onmiddellijk scheef staan)* Amai, dat weegt nogal. Wat steekt daar allemaal in?

STAN : Alleszins niet veel van mij. *(gaat af)*

FILOMENE : *(laat koffers vallen)* Altijd datzelfde gepreutel. Benidorm! Hu! *(loopt naar de receptie en leest)* Heb je iets nodig, geef de bel een le! Dat zullen we dan maar doen, zeker. *(kijkt eerst rond of iemand haar kan zien en belt dan.)*

(Stan komt terug, koffers dragend. Jozef en Maria achter hem aan.)

MARIA : Filomène, zo'n kerel *(duimgebaar)* hebt gij aan de haak geslagen, behulpzaam en sterk!

JOZEF : *(gepikerd)* Ik kan dat ook nog, hoor.

MARIA : *(maakt sussend gebaar)* Tuurlijk, Jeff.

JOZEF : *(lichtjes geagiteerd)* Je moet zo niet doen. In mijne jonge tijd kon ik 150 kg heffen alsof het niets was. Voel maar eens Filomène, wat een spieren. *(maakt bolle arm)* Voel maar, die ben ik nog niet kwijt. *(Filomène wil voelen)*

MARIA : Filomène heeft niets te voelen. Stoefer.

STAN : Af en toe moet een vent eens stoefen over zichzelf, nietwaar Jozef? Iemand anders zal dat niet gauw doen, zeker onze vrouwen niet.

FILOMENE : Je zou beter zwijgen, Stan.

JOZEF : Neen, neen, daar heeft hij gelijk in. Vroeger, op het werk werd ik nochtans bestoeft. De ploegbaas zei altijd: "Zoals onze Jeff, zo zijn er geen twee!"

MARIA : God zij dank niet, nee.

(Truus Plas, de Nederlandse campinghoudster komt op.)

TRUUS : (*ratelt af als een trein*) Daar zijn jullie. Welkom bij camping ‘vrij en tevreë’.
Leuk jullie te ontmoeten, zeg. Hartstikke leuk. Hoi, ik ben Truus Plas, zeg maar Truus hoor. (*tegen Stan, geeft hem een hand*) O, wat ben jij een knappe gozer zeg. Nou, een man als jij gooien ze hier ook niet alle dagen binnen. Leuk, heel leuk. En is dat je vrouw? Ja? (*geeft haar een hand, maar zegt tegen Stan*) Ach, geeft niet. Iedereen kan zich wel eens vergissen. (*lacht hartelijk*)
Nou zeg, grapje. Laten we eens lachen. Dat maakt de boel gezellig.

FILOMENE : (*terzijde*) Reuzegezellig.

STAN : (*lacht mee met Truus*) Daar kan ik alleen maar mee akkoord gaan.

TRUUS : Nou zeg, ik zie het al. Wij gaan dikke mik zijn.

STAN : Dikke wat?

TRUUS : Mik. Ja toch? (*tegen Jozef, hand*) En kijk nou eens, wat ben jij een leuk teddybeertje. (*knijpt hem in de wang*) Om in te bijten.

MARIA : (*duwt zich ertussen*) En ik ben zijn vrouw, Maria. Als er iemand in mijne Jeff mag bijten, dan ben ik dat.

TRUUS : (*geeft hand*) Tuurlijk Maria. (*op zijn Hollands*) Tuurlijk. En?

MARIA : En wat?

TRUUS : Is er wat smaak aan of moet er eerst wat jus op? (*lacht*) Grapje. Nou, even serieus.

FILOMENE : (*terzijde*) Ja, alstublieft.

TRUUS : Ik vind het reuzesneu dat jullie bus panne heeft. Ga je eens lekker op vakantie en dan maakt die bus rotzooi. Nou, geen paniek, voor vannacht zijn jullie onder dak. Truus zorgt wel voor jullie. Ik zit wel met een klein probleempje.

MARIA : O ja?

TRUUS : Niets ernstigs hoor. Een akkefietje. Ik heb nog maar één campingshuisje vrij; eentje voor twee personen.

STAN : Och, als we allemaal onze buik intrekken...

TRUUS : Neen, dat kan ik niet toelaten. Verzekering en zo. En als ik daar éénmaal mee begin, komt er geen einde aan, dan liggen ze zo met twintig in het washok te... slapen. Neen joh, dat gaat niet. Ik stel voor dat de dames in het huisje pitten.

JOZEF : En wij, waar moeten wij slapen?

TRUUS : Geen paniek, opa. Truus heeft voor alles een oplossing. Jullie kunnen in een tentje. Gezellig samen onder het zeil. Leuk toch, ja?

MARIA : In een tent? Ah neen, dat gaat niet, Jeff. Niet in een tent.

JOZEF : Och Maria, zo erg is dat niet. Ik heb in mijne jonge tijd, ik weet niet hoe dikwijls gekampeerd, met de chiro en de scouts. Daar is niks aan.

TRUUS : Tuurlijk niet. Piece of cake voor zulke aardige gozers.

STAN : Wij hebben wel geen tent.

TRUUS : Geen probleem man. Ik heb hier nog een tentje liggen. Als reserve. Ja, die is hier ooit blijven staan. Zo'n zootje motorrijders, je weet wel, die zware binken met grote baarden en leren jekkers, nou, die dachten Truus te grazen te nemen, en er vandoor te gaan zonder te betalen. Maar dat ging lekker niet door. Ik legde hun moto's aan de ketting, ja zeker. Toen hebben ze mij maar met de tent betaald. Komt regelmatig van pas.

FILOMENE : Dus daar hebben andere mensen in geslapen?

TRUUS : Tuurlijk meid. Die tent krijgt de kans niet, koud te worden.

MARIA : Hè neen Jeff, Jan en alleman heeft daar in gelegen. Ge zoudt iets opdoen.

(Stan begint Truus te bekijken)

JOZEF : Waar moeten we dan slapen?

MARIA : Filomène en Stan zullen wel in de tent slapen, en wij in de cottage.

FILOMENE : Ik kruip in geen tent waar iedereen in heeft liggen te... eù, en zeker niet met Stan.

STAN : Je wordt bedankt, hè Filomène.

MARIA : Jeff en ik zijn ouder, wij hebben meer recht op dat huisje.

STAN : Ja, dat is wel waar.

FILOMENE : Stan, zwijg!

JOZEF : Ik vind dat Truus gelijk heeft, de dames in een bed en Stan en ik in de tent.

MARIA : Maar dan ligt gij niet bij mij, Jeff. Gij zult niet kunnen slapen en ik ook niet.

JOZEF : We zullen allemaal een inspanning moeten doen.

STAN : Ja, Truus heeft gelijk. Ik zou het niet anders willen.

TRUUS : Nou, ik ga het tentje halen. Ben zo terug. *(af)*

STAN : *(terzijde, terwijl hij Truus nakijkt)* Stan kerel, dat kan hier interessant worden.

MARIA : Wat een gedoe.

FILOMENE : Maar daar gaat het reisbureau niet goed van zijn. (*Stan gaat op koffer zitten*) Ik heb betaald voor een driesterrenhotel en volpension.

MARIA : En we zijn één dag minder in Lourdes. Ons bedevaart is maar half.

STAN : Dat is ook geen ramp. Volgend jaar staan we er toch weer. Weet je, Jozef, ik kan geen grot meer zien. En vorig jaar brandde iemand zo'n gat in mijn jas tijdens de kaarsjesprocessie. Het was bij God een mirakel dat ik niet mee opgefikt was.

FILOMENE : Stan, zwijg toch eens! En kom van die koffer af, die dient niet om op te zitten!

STAN : (*blijft zitten*) Ik ben moe gestaan.

FILOMENE : Potverdorie. (*trekt hem eraf*) Straks staat hij krom en dan krijg ik hem niet meer open of dicht.

STAN : Ja, vooral dat laatste heeft mij dit jaar ook weer verbaasd. Wat jij allemaal meesleept.

JOZEF : (*probeert te bemiddelen*) Zo zijn de vrouwen, Stan.

MARIA : Ah ja?

JOZEF : Bij wijze van spreken.

STAN : Ze heeft wel een dozijn lege becelflesjes bij, om te vullen met wijwater; voor de burens, voor ons Kathy, voor mijn zuster, voor ons ma voor in het bejaardentehuis, voor tante nonneke, voor Albert en Jeanine en...

FILOMENE : Dat zie je vanhier dat Jeanine een flesje wijwater van mij krijgt. Dat ze het zelf haalt in Lourdes! Maar dat gaat niet, want madame ligt graag monokini te bakken op de plage.

STAN : Monokini? Ben je zeker?

MARIA : In Benidorm liggen ze allemaal in hun halve blote op het strand.

STAN : Zie je wel dat we naar Benidorm hadden moeten gaan! En dan waren we met één koffer toegekomen, ha ja, een zwembroek en een halve bikini, dat pakt niet veel plaats in. (*lacht*)

FILOMENE : Mekker toch niet zo.

STAN : Maar wie kan altijd met die koffers slepen?

FILOMENE : Jij Stan, want daar dienen de mannen voor. En straks, Stan, als we naar huis gaan zijn al die flesjes gevuld.

STAN : (*eurocentje moet even vallen*) Ah neen,... ja maar zeg! (*gaat op gras zitten*)

FILOMENE : En kom van de grond af! Straks is heel je broek groen van dat gras.

STAN : Ik ben moe.

FILOMENE : Stan!

STAN : Ik moet rusten en krachten sparen voor als ik die koffers met gevulde flesjes naar huis moet slepen.

FILOMENE : Het is je zondagse broek.

STAN : Er steken minstens nog vijf zondagse broeken in mijn koffer, voor elke processie één.

FILOMENE : Stan Bortels! Nu moet jij eens goed naar mij luisteren...

(*Truus komt op met tent in de armen. Stan springt onmiddellijk recht als hij haar ziet.*)

TRUUS : Hier is de tent. (*laat vallen*) Opzetten zal wel geen probleem zijn.

STAN : Absoluut niet. Piece of cake.

TRUUS : Dat is de spirit. Alles zit erin, binnenzeil, spankoorden, haringen...

JOZEF : Haringen? Waar hebben we die voor nodig? Moeten we ons eten zelf klaarmaken?

STAN : Ik lust geen haringen.

TRUUS : Neen joh, geen maatjes. Haringen. (*raapt er een op*) Van die ijzeren dingetjes om de tent mee vast te zetten. Anders sodemietert je tentje bij het kleinste windje zo de boom in, hoor.

JOZEF : (*Bekijkt Stan en wijst hem aan*) Hij moet zich maar inhouden.

STAN : Zeg, Jozef. Niet die wind hé.

JOZEF : Neen?

STAN : Wat moet Truus niet van mij denken?

FILOMENE : Dat jij ze ongeneerd laat...

STAN : Filomène!

FILOMENE : Wat! 't Is toch waar.

STAN : (*duidelijk op zijn tenen getrapt*) Jij blijft anders ook niet achter.

JOZEF : Zo zijn de vrouwen, Stan. Zij hebben nooit iets gedaan.

MARIA : Ha ja?

JOZEF : Bij wijze van spreken.

STAN : Maar Jozef heeft gelijk, wij zijn het altijd geweest. Als het hooi op is, hebben wij het ook opgegeten.

TRUUS : (*lacht*) Wat ben jij een grappige gozer zeg. Ben jij altijd zo?

STAN : (*Stan glundert*) Ja, ja. Humor is mijn tweede natuur. Ik heb een nicht, Jeanine, die lacht zich ook altijd krom met mij. Ja, grappen en grollen maken, dat heeft er altijd in gezeten.

FILOMENE : (*terzijde tegen Maria*) Het is er alleen nooit uitgekomen. (*Stan en Truus praten wat, Jozef rommelt met tent*)

MARIA : Dit gaat niet goed aflopen.

FILOMENE : 't Is ons probleem niet. De mannen moeten hun plan maar trekken. (*wijst op Jozef*) Zie hem bezig. En Jozef maar stoefen over zijn kampeerervaring. Hij weet niet eens wat haringen zijn.

MARIA : Zeg, uw Stan is ook niet van de snuggersten. En ik zou maar uitkijken als ik u was. Die Truus ziet er mij een rappe uit. Stan kan zijn ogen niet van haar afhouden.

FILOMENE : Zo is Stan niet.

MARIA : Ha, wat gij nu zegt. Ik heb anders de indruk dat Stan de vrouwtjes heel graag ziet.

FILOMENE : (*wordt ongerust*) Stan! (*reageert niet*) Stan!!

STAN : Ja, seffens, Filomène.

MARIA : Wat heb ik u gezegd?

FILOMENE : Stan!!!

STAN : Ja, wat is 't? (*komt met tegenzin*)

FILOMENE : Awel, wat ben je daar aan het doen?

STAN : Doen?

FILOMENE : Met die Hollandse trees?

STAN : Truus. Wist je dat er op de camping ook een zonneweide is, en je mag monokini.

FILOMENE : Pas op menneke. (*Filomène loopt naar Truus*)

STAN : Wat heb ik nu weer verkeerd gezegd?

FILOMENE : En waar slapen Maria en ik?

TRUUS : O ja, kom maar mee. Het huisje ligt aan de andere kant van het terrein. 't Is niet groot, maar wel gezellig. Leuke kamertjes, rustig gelegen, keukentje, douche... nou ja, alles bij de hand. Volg mij dames.

FILOMENE : Stan, straks breng jij mijn koffer naar het huisje.

(dames af, Stan gaat onmiddellijk op zijn koffer zitten)

STAN : Eindelijk rust. Vakantie is een schoon zaak, maar ik ga liever werken. De godganse dag zit ik met die chef opgezadeld. 't Is niet te doen. Wurgen kan ik haar soms.

JOZEF : *(gaat ook op koffer zitten)* Tja jong, zo zijn de vrouwen. Ze weten alles beter, kunnen alles beter en regelen alles beter.

STAN : Filomène is een kei in het regelen, vooral in het regelen van mijn leven. Als ik denk aan mijn pensioen, een nachtmerrie.

JOZEF : Och, ge wordt dat wel gewoon.

STAN : Denk je?

JOZEF : Hoop doet leven.

STAN : Amai, jij kan een mens veel moed geven. Ons Filomène, dat is een ras apart. Alé, zie nu die Truus. Het is een Hollandse, dat wel, maar dat geeft niet. Het is een leuke, vlotte meid, lacht graag.

JOZEF : Praat bekakt.

STAN : Ziet er goed uit, vooral hare *(wijst twee billen aan)*

JOZEF : Wat zot gekleed

STAN : En hare *(wijst taille aan)*

JOZEF : Te wild voor mij. Ik hou meer van het rustige type.

(Bij het tentje ernaast gaat de rits open en Annelies in pyjama kruipt eruit. De twee mannen gapen haar aan. Annelies bemerkt de twee, loopt er naar toe.)

ANNELIES : Hoi, worden jullie mijn burens?

STAN : Jawel, juffrouw. *(Jozef knikt enthousiast)*

ANNELIES : O fijn. Belgen?

STAN : Rasechte. (*Jozef knikt weer*)

ANNELIES : Ik ben Annelies.

STAN : Stan. (*Jozef knikt. Stilte. Annelies kijkt vragend naar Jozef die zit te staren.*)

ANNELIES : En jij, wie ben jij?

JOZEF : (*springt op, veegt handen af aan broek, borst vooruit, neemt hand van Annelies en geeft een charmante handkus*) Jozef, Jozef Vercammen. Tot uw dienst, juffrouw.

ANNELIES : Wat een heer.

JOZEF : Een rasechte. (*Stan knikt*)

ANNELIES : Wij gaan het goed met elkaar vinden.

JOZEF : Reken maar. (*Stan knikt*)

ANNELIES : Nu, ik ga douchen. Tot straks... misschien.

(Annelies loopt terug naar eigen tent, duikt erin om een handdoek te nemen. De twee mannen staan nu allebei recht en bekijken haar. Annelies vertrekt, wuift nog even.)

JOZEF : (*wuift na*) Dat is pas een vrouw. (*terug zitten*)

STAN : Praat maar gewoontjes. (*zitten*)

JOZEF : Ferm postuurke.

STAN : Draagt een pyjama.

JOZEF : Heeft goede manieren.

STAN : Te rustig voor mij. Ik hou meer van het wilde type.

JOZEF : Perfect.

STAN : Zoals Truus. (*Stilte.*) Eigenlijk zijn wij toch te beklagen.

JOZEF : Hoezo?

STAN : De perfectie zien voorbijlopen en er niet aankunnen.

JOZEF : Aan mogen, niet aan mogen.

(stilte, elk kijken ze naar een kant)

STAN : Jozef?

JOZEF : Hmm.

STAN : Zou jij, moest je kunnen herbeginnen, terug trouwen met Maria?

JOZEF : (*afwachtend*) Weet niet. En gij?

STAN : Met Filomène? Bij God neen.

JOZEF : Ik ook niet. (*Jozef kijkt naar tentje van Annelies en Stan naar de receptie*) We zullen dan maar aan die tent beginnen. (*ze blijven zitten*)

STAN : Ja. Jij kent daar toch iets van, hé Jozef?

JOZEF : Och jong, wat zou het. De laatste keer dat ik een tent rechtgezet heb, was met de dekens van ons moeder. Ik heb er toen nog een pak slaag aan overgehouden omdat ik ze vergeten was binnen te halen toen het begon te regenen.

STAN : Oei! Zo moeilijk kan het toch niet zijn. (*beiden blijven zitten en kijken weer, elk naar één kant*) Weet je Jozef, ik zit zo te denken. Eigenlijk zijn wij toch gelukzakken.

JOZEF : Met ons vrouwen?

STAN : Neen, dat wij in de tent mogen slapen.

JOZEF : En dat noemt gij geluk hebben.

STAN : Wel ja, wij in de tent, en onze vrouwen...?

JOZEF : Die zitten met hun brits in een vakantiehuisje.

STAN : Juist ja! Helemaal aan de andere kant van de camping. (*kijken elkaar aan*)
Dus...

JOZEF : Dus...

STAN : Camping 'vrij en tevreë'. (*Jozef begrijpt het niet.*) Truus en Annelies. (*nog niet*) Jongen toch. Onze vrouwen zijn uit de baan, daar zijn we vannacht vanaf.
Dus is de weg vrij voor... (*gebaar*)

JOZEF : Annelies en Truus... Maar onze vrouwen gaan dat niet graag hebben, Stan.

STAN : (*staat recht*) Dan moeten wij er maar voor zorgen dat ze van niets weten. Wat niet weet, niet deert. Kom man, pak die koffer. We dragen hun koffers gauw naar het huisje. Hoe rapper mijn Filomène in haar kot zit, hoe beter. (*beiden af*)

Licht uit.

T W E E D E B E D R I J F

(Jozef zit op een tuinstoel. (2) Voor hem op de grond liggen tentstokken en koorden, de tent, een rommeltje dus. Hij waait zichzelf wat koelte toe met een strohoed. Annelies komt op. Zij draagt een mandje.)

ANNELIES : Gaat het niet?

JOZEF : *(veert op)* Jawel. Ik rust wat uit. 't Is trouwens veel te warm om hard te werken.

ANNELIES : Moest het niet lukken met die tent, dan roep je maar. *(wil weggaan)*

JOZEF : O maar Anneliesje! Ik... in mijne jonge tijd, kon tenten opzetten als de beste. Een indiaan zou verlegen hebben staan kijken.

ANNELIES : Amai zeg. *(kijkt uitdrukkelijk naar de stukken op de grond)*

JOZEF : Ja, het is nu veel te warm... Wat zit er in uw mandje? Dat ruikt zo lekker.

ANNELIES : Vers brood. Wil je een stukje?

JOZEF : Ja graag.

ANNELIES : *(haalt brood eruit)* Stokbrood.

JOZEF : Ah! *(trekt aan zijn tanden)* Geen probleem. Het zijn nog allemaal echte. Vroeger, in mijne jonge tijd, toen was het brood pas hard, geen platte boel zoals nu. En zo'n dikke *(wijst)* sneden. Daar at ik er wel tien van.

ANNELIES : *(breekt een stuk af en geeft het hem)* Amai zeg, tien van die dikke boterhammen!

(Maria komt op.)

JOZEF : Jazeker, en sterk dat ge daarvan wordt, forsollen dat ge daarvan krijgt! Hier zie, voel maar eens. *(Annelies wil voelen)*

MARIA : Jozef! Dat meisje heeft niets te voelen. Wat hebt gij toch vandaag? En wat is dat?

JOZEF : Brood, van Anneliesje gekregen.

MARIA : Stokbrood!

JOZEF : En wat dan nog.

MARIA : (*pakt het af en geeft het aan Annelies*) Gij kunt dat toch niet eten met uw vals gebit. Straks ligt het weer uit uw mond.

ANNELIES : Dan ga ik maar. Mevrouw, dag Jozef. (*naar tent*)

JOZEF : Dag Anneliesje.

MARIA : Anneliesje. Juffrouw zeker.

JOZEF : Neen, neen. (*onschuldig*) Ik mag Anneliesje zeggen. Wij zijn officieel voorgesteld. Ze vond mij een echte gentleman.

MARIA : Ochotochot. Blaas maar niet zo hoog van uwe toren. Straks komt ge nog lucht te kort. Zoudt ge niet beter die tent op zetten?

JOZEF : Ja, seffens. Het is nu veel te warm. Waar is Filomène?

MARIA : Die is haar koffer nog aan het uitpakken. Wat die allemaal meesleept. Zoudt ge niet beter in de schaduw zitten als ge het zo warm hebt?

JOZEF : Zo erg is het nu ook weer niet.

MARIA : En ge zijt precies aan het verbranden.

JOZEF : Maar neen, zo'n beetje zon. Daar kan ik tegen.

(*Annelies zit nu buiten haar tentje een beetje op te ruimen.*)

MARIA : Ge moet uw hoed opzetten, daar dient hij voor. (*neemt zijn hoed uit zijn handen en zet hem op*) En hebt ge u al ingesmeerd met zonnecrème?

JOZEF : Dat hebt gij toch al gedaan vandaag, al drie keer. Vroeger, toen ik nog werkte, stond ik de godganse dag in de zon, nooit problemen mee gehad.

MARIA : Vroeger is vroeger. En ge zijt geen twintig meer. Ik ga de zonnecrème halen.

JOZEF : (*klagend*) Dat moet niet.

MARIA : Jawel. (*af*)

JOZEF : (*tegen Annelies*) Ze is veel te ongerust.

ANNELIES : Ze zal je graag zien.

JOZEF : Ze had nochtans haar bril niet op.

ANNELIES : (*lacht*) Je bent best grappig.

JOZEF : Ja? Ja,ja. Vroeger, op het werk noemden mijn werkmakers mij den zotte Jeff. (*schrikt van zichzelf*) Alé, niet dat ik zot ben hé, maar...

ANNELIES : Ik begrijp je wel.

JOZEF : Wat zijt ge aan het doen?

ANNELIES : Straks komt Truus de tent controleren. De best opgezette tent en de meest opgeruimde campingplek wint een prijs.

JOZEF : Zal ik u helpen? Opruimen en versieren is mijn specialiteit. Alé, versieren, eù schoon maken hé.

ANNELIES : Dat ander niet, Jozef? (*lacht lief*)

JOZEF : Jawel, jawel. Alé, vroeger hé, toen vielen de meisjes als vliegen voor mij.

ANNELIES : En nu niet meer? (*klopt een denkbeeldig vuiltje weg van zijn schouder*)

JOZEF : (*kluts kwijt*) Nu mag dat niet meer, hé... Zou dat niet meer mogen. (*staart haar aan*)

ANNELIES : Ik moet voortmaken.

JOZEF : Tuurlijk! Zal ik dat vuil voor u wegdragen?

ANNELIES : Dat mag. (*geeft zak vol afval*) Dank je Jozef.

JOZEF : Graag gedaan.

(*Jozef loopt fier met zijn zak weg, struikelt nog over een stok van de tent. Annelies in tent. Truus en Stan komen op. Stan draagt twee slaapzakken en Truus twee ligmatjes.*)

TRUUS : Zo, kan jij gestrekt, lekker warm in de slaapzak. (*leggen alles neer*)

STAN : Helemaal alleen is maar koud.

TRUUS : Maar dat hoeft niet hoor. Kijk, je kan ze aan elkaar ritsen en dan liggen jij en Jozef lekker samen.

STAN : Jozef en ik? Neen, dank je. Waar zie jij mij voor aan? Ik met een vent in een slaapzak kruipen. (*loopt naar haar toe en pakt haar bij de heupen*) Ik dacht eerder aan iets warmbloedigers.

TRUUS : Wat zeg je me nou? Sta jij mij hier een beetje te versieren?

STAN : Vind je het erg?

TRUUS : Neen hoor, gekkerd. Een beter compliment kan je een vrouw niet geven.

STAN : Ik wist het wel. Jij bent een verstandige vrouw.

TRUUS : Nou, toe maar. Je bent echt wel in je nopjes.

STAN : Misschien kunnen wij samen wat zonnen, (kijkt uitdrukkelijk naar haar boezem) lekker in het zonnetje, ik in zwembroek en jij in...

TRUUS : Je bent een schat,... (*Hij tuit de lippen, verwacht nu een kus, zij knijpt in zijn wang.*) maar nou moet ik er echt van tussen. In de zon liggen zit er voor mij niet in, hoor. Deze camping draait niet vanzelf.

(Filomène en Maria op. Maria met zonnecrème. Stan houdt Truus nog vast.)

STAN : (*tegen Truus*) O, dat is spijtig, een andere keer ja?

MARIA : Zei ik het niet. (*Stan schiet een meter achteruit*)

FILOMENE : Ja, je hebt gelijk. Die tent ligt nog plat. Awel Stan, waar ben je nu met al je gebluf. Piece of cake, toch? (*Hollands accent*)

STAN : Filomène!

FILOMENE : Wie anders? Awel, moet jij je tentje niet rechtzetten?

STAN : Jozef zou dat doen.

MARIA : Waar is hij eigenlijk?

STAN : Weet ik niet.

MARIA : Het wil wat zeggen. (*ongerust*) Wat mankeert hem? Hij doet zo raar vandaag. Hij zal toch niet ziek zijn?

STAN : Bijlange niet. Jozef geniet van zijn vrijheid.

MARIA : Pardon?

STAN : (*beseffend dat hij iets te veel gezegd heeft*) Ik bedoel, hij geniet van de vrije omgeving, het groen, de gezonde lucht. Camping 'Vrij en Tevree'. Zo is het toch, hé Truus?

TRUUS : Jazeker. Hij komt zo wel weer boven water. Nu jullie hier allemaal zijn, kunnen wij misschien die kwestie van de handdoeken regelen.

STAN : Welke handdoeken?

FILOMENE : Die ik besteld heb.

STAN : Waar is dat goed voor?

FILOMENE : Om er een rokje van te naaien, tiens... Je moet je toch kunnen afdrogen als je gedoucht hebt.

STAN : Ik ben toch niet vuil.